9 (106). ՀԵՔՅԱԹ-ՀԵՔՅԱԹ ՊԱՊՍ Է

Մարթըմ 'կէրթա տուն մի խոնախ։

էդ տուն 'ըն ըրվացք կէղնի։ Կէրթան բաղնիք, բաղնքից գիգան, ուրանց խաս շորեր կը հանին, կը ըռան վըր շըրդին։ էդոնց ըն ջեհել քուռակըմ 'կէղնի թավլեն կապուկ։

էդ 'խոնախ շորեր օր կը տեսի վըր շըրդին, ջեհել քուռակ ըն թավլեն կապուկ, գիգա կը նստի խըսա կէնին իրարու։

էդ տնեցիք էգ օր ըն տաշտ մի գաթա կը թխեն, ըցուկ կէղի սնդուկ։

Իրկուն կէղնի, իրարու վրեն օր կը ժողվվին, կըսեն. «Արեք ամէկս հեքիաթ մի ըսինք»։

Ամէկ հեքիաթըմ կըսին, գոր գիգա էդ խոնըխին՝ խոնախ կըսե.

— Հեքիաթ, հեքիաթ պապս է,
Գեհլան քուռակ տակս է,
Շըրդի շորեր պարկս է,
Սնտկի գաթեն փորս է,
Իրիկվան ծաղրիկ՝
Հըտ լուսուն լաչիկ.
Համ, էրերամ
Հայվորու գլխիկ։

Հըտ լուսուն տան տեր կէլնի, կը տեսնա օր, նա՛ քուռակ կա, ՈՉ ՇԸՐԴԻ վրեն շոր կա, ոչ սնդըկի մեջ՝ գաթա։

Կըսէին. «Մըր խանախ պապիկ մզիկ գուզան ըսեց՝ մենք չհասկը-ցանք։ Մարդ հ՚ելեր առեր է մեր շորեր, հեծեր է գեհելան քուռակն ու գացի»։

Կելնան, կէրթան կօլորդին էջ խանախ չեն. կըռնա. գդնաւ։ Կը-մնան ուրանց հալու հետ։